

Forslaget indebærer en væsentlig indskrænkning af den nuværende beskyttelse, der kom ind i naturbeskyttelsesloven i 1992, altså under Schlüterregeringen. Sådan som loven er i dag, må der nemlig ikke foretages ændringer i beskyttede ferske enge og overdrevs tilstand. Det betyder – og det er nok værd at slå fast – at den hidtidige drift af arealerne naturligtvis kan fortsætte uændret. De ferske enge kan omlægges i samme omfang og med samme hyppighed, som man hidtil har gjort. Men de må selvfølgelig ikke omlægges fra græsareal til f.eks. kornavl, og de må heller ikke omlægges hyppigere end hidtil, uden at der er givet dispensation fra myndighedens, altså amtets, side.

Som bemærkningerne til det forslag, vi her behandler, er udformet, forstår jeg, at man mener, at det fremover ikke alene skal være tilladt landmanden at omlægge, når han ønsker det, men at det også skal være tilladt at omlægge fra græs til kornavl uden nogen form for ansøgning.

Det siger sig selv, at det vil den nuværende regering ikke kunne støtte. Der er intet, intet, der taler for, at vi skal sænke den generelle beskyttelse af de ferske enge og overdrev.

I 1991 besluttede et stort flertal i Folketinget at udvide de beskyttede naturtyper til også at omfatte ferske enge og overdrev. Det gjorde flertallet, fordi de ferske enge økologisk set er meget vigtige naturtyper, og fordi de ferske enge var i meget stærk tilbagegang.

Ser vi på statistikken, er der faktisk tale om en meget uhyggelig udvikling. Græs- og urtevegetationen er her oftest – altså på disse områder – righoldig, varieret, og arealerne er grundlaget for et rigt fugle- og insektliv. De enge, der ligger direkte langs vandløb og søer, har en særlig betydning som bufferzone. De medvirker til at reducere udsivningen af næringsalte til vandområderne. De ferske enge har også stor betydning for fuglene i vore EF-fuglebeskyttelsesområder.

Forslagsstillerne er inde på, at beskyttelsen af enge og overdrev har virket mod hensigten og har givet store problemer med registreringen og administrationen, og at det især skulle være et problem i marsken.

Det er rigtigt, at der specielt i det sydvestjyske område er nogle problemer med engbeskyttelsen. I det omfang, hvor der er tale om utilsigtede eller uheldige virkninger eller dårlige oplysninger eller misforståelser, har vi naturligvis en fælles interesse i at få løst op for disse misforstå-

elser, disse utilsigtede virkninger, og det er vi i fuld gang med med de berørte amter og med de berørte landboorganisationer.

Men der er ikke, synes vi, grundlag for at hævde, at § 3-beskyttelsen af ferske enge og overdrev generelt har virket mod hensigten, og at man skulle have fået meget store administrative problemer som følge af den. Selvfølgelig kan der findes eksempler på landmænd, der har valgt at omlægge tidligere, end drifts- eller naturmæssige grunde tilsigter, for ikke at vokse ind i § 3-beskyttelsen. Det kan skyldes, at der er usikkerhed hos landmændene om, hvorvidt et areal vil blive registreret som fersk eng, hvis arealet ikke hyppigt omlægges, altså usikkerhed om registreringskriterierne. Her er en meget vigtig informationsopgave for Miljø- og Energi ministeriet og for amterne – et arbejde, vi i øvrigt har sat i gang på nuværende tidspunkt.

Men selvfølgelig kan det også skyldes et ønske om at bevare dispositionsfriheden over et areal, der vil blive omfattet af § 3-beskyttelsen, hvis det ikke fortsat omlægges hyppigt. Det må man selvfølgelig respektere, og hvis vi ønsker at modvirke sådanne tendenser, må vejen være gennem økonomiske incitamenter.

Men at hævde, at lovens generelle beskyttelse af vigtige naturtyper har virket mod sin hensigt, er at skyde helt forbi. At bestemmelsen generelt har givet særlige administrative problemer, finder vi heller ikke har hold i virkeligheden. Det tyder oplysningerne fra amterne da heller ikke på. Tværtimod har man kunnet konstatere, at der forholdsmæssigt ikke har været flere sager om de ferske enge og overdrev end om andre § 3-områder i naturbeskyttelsesloven, og klagefrekvensen har været på niveau med andre § 3-afgørelser.

Det er klart, at beskyttelsen af ferske enge og overdrev indebærer en begrænsning af landmandens dispositionsfrihed. Det vidste alle partier, da vi vedtog naturbeskyttelsesloven i 1992. Det vidste også de organisationer, der anbefalede Folketinget at stemme for naturbeskyttelsesloven i 1992.

Jeg skal naturligvis ikke benægte, at indskrænkningen i forhold til den enkelte landmands rådighedsret kan medføre økonomiske tab. Men det er der ikke noget nyt i. Det vidste alle, da vi stemte om loven i sin tid, og hvor partierne stemte for. Det eneste nye er, at nogle af de partier, der stemte for, i mellemtiden er kommet i opposition, men det er jo strengt taget ikke noget naturbeskyttelsessynspunkt. Det kan